

den Erklæring, Ministeren nu har afgivet, troer jeg ikke, det gaaer an. Jeg vil derfor bede de ærede Medlemmer, som kjende til Forholdene, om med et Par Ord at udtale, om de mene, at der er Trang til en saadan Bestemmelse.

Formanden: Den ærede Landsthingsmand tager altsaa Forslaget tilbage.

Thalbitzer: Jeg tager det ikke tilbage endnu, men opfordrer først Thingets Medlemmer til at udtale sig derover.

Formanden: Jeg maa dertil bemærke, at det er en Opfordring, som ikke behøver at fyldestgøres.

Thalbitzer: Nei naturligvis! Jeg vil blot henstille til den ærede Formand at vente et Dødblik.

Lehmann: Jeg vil da benytte dette Dødblik til at bemærke, at jeg naturligvis ingenlunde har overseet, at efter Ordlyden maatte Forslaget føre til, at ikke blot Møllerne skulde kunne tvinges til at sælge, men at ogsaa en heel Deel af dem, som skulde optræde som Købere, skulde kunne tvinges til at købe; det er netop det, jeg ikke har fundet tiltaadeligt, og hvorfor jeg altsaa skal stemme mod Forslaget. Men jeg kan derimod ikke nægte, at, hvis Forslaget var stillet derpaa, at alle de, hvis Interesser der kunde være Tale om, i Forvejen skulde være enige, saa vilde det ganske forandre Forholdet, ikke blot i Henseende til, at der saa kun var Spørgsmaal om Tvang i een Retning, men nærmest og væsentligst i Henseende til, at man da dert havde en Garant for, at det var i Medfør af en stor og alvorlig Interesse, at man fordrede Nedlæggelse; thi det, at Alle vare enige, vilde ligefrem bevise, at det var i Almeenvællets Interesse, naar man da ikke ved Almeenvellet vil forstaae Alles, men det Heles, det Offentliges Interesse, og jeg tilstaaer, at for mit Vedkommende veier det ligesaa meget som en Rigsdagsbeslutning i saa Henseende. Jeg troer, at naar alle Grundeiere, hvis Eiendomme grændse til et Mølleløb, blive enige om at købe en Mølle, ikke som

Entreprise, men for at faae Møllen nedlagt, og de da ifølge Expropriation give fuld Erstatning for den, da er dette et praktisk gyldigt Bevis for, at Almeenvellet fordrer det. At Blandsmøllernes succesfulde Afsløsing af andre Indretninger er et Civilisationens Fremstredt, at det tildeels hos os er skeet, og at det i større Udstrækning fremtidig vil skee, det er et Vidnesbyrd, som jeg for mit Vedkommende villig skal aflægge.

Formanden: I det jeg nu giver den ærede Secretair Ordet, skal jeg bemærke, at jeg betragter Forslaget som ikke tilbagetaget.

J. Nasmussen: Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at jeg med Fornøjelse skulde have tiltraadt Minoritetens Paragraph. Jeg erkjender tilfulde, at det vilde være til overordentligt Gavn for Agerbruget, hvis man havde en Lov, hvorefter Møller, Fabriker og Fiskegaard kunde exproprieres. Der er, kan jeg næsten sige, hele Kvadratmile, hvor det er til stor Skade, at slige Bærter ikke kunne blive nedlagte. Saadanne store Districter kunde der ved blive satte istand til at faae Agrene frugtbargjorte, og jeg tør derfor sige, at Almeenvellet kræver, at en saadan Eiendom kunde exproprieres. Jeg skulde derfor med stor Fornøjelse understøtte en Lov, hvorved en saadan Rettighed kunde opnaaes.

Dahl: Jeg maa bemærke, at de, hvis Eiendomme grændse til et Mølleløb, og som kunne have Skade af en Mølles Existens, udgjøre et Antal, der kan variere imellem 1 og flere Tusende. Det synes mig derfor klart, at man ikke kan lade det komme an paa, at alle disse, som i enkelte Tilfælde dog kun ere nogle ganske Faa, blive enige om at betale, hvad Møllens Nedlæggelse kunde koste. Var det forøvrigt saa overordentlig Mange, vilde det sagtens ikke være saa særdeles vanskeligt for Mølleren at komme overeens med en Enkelt om at modsætte sig en saadan Expropriation, og derved var jo ogsaa Planen strandet. Jeg troer altsaa ikke, at det kan komme saa særdeles i Betragtning, om Alle blive enige eller ikke, idet de, som sagt, kunne være Mange eller Faa.